

Z Mor. Nové Vsi.

Bart. II 124.

Mírně.

Z druhéj strany ja - ze - ra stójí lípka ze - le - ná,
 ej, na ní se - dá třé krásní vtá - čkové, zpíva - jú si
 z ve - se - la.

Z druhéj strany jazera
 stójí lípka zelená,
 ej na ní sedá třé krásní vtáčkové,
 zpívají si z vesela.

Nebyli to vtáčkové,
 ale mládenečkové,
 ej zpívali si o jednéj děvece,
 kerý si ju dostane.

Jeden praví: Bude má,
 druhý praví: Jak Bůh dá,
 ej a ten třetí: Moja nejmilejší,
 proco že si tak smutná.

Proč že nemám smutná byt,
 za iného kážú ít;
 ej rozpušlo sa mé srdečko ve mně,
 nemá ho kdo potěšit.

Ze Slavíkovíc.

Mě - la sem já sy - neč - ka, měl o - či jak fi - ja - len - ka,
 ne - by - la mu ve svě - tě žádná rov - ná panen - ka.

Měla sem já synečka,
 měl oči jak fijalenka,
 nebyla mu ve světě
 žádná rovná panenka.

Oči jak fijalenka,
 tvářičky jak růžičky,
 on k nám nesmí chodívat,
 zbraňujó mu rodiči.

Zbraňujó mu maměnka,
 zbraňujó mu tatíček,
 on k nám nesmí chodívat,
 ten švarný šohajíček.

Měli ste zabraňovat
 spíš než k nám začal chodit,
 a včil mu nezbraňujte,
 mé srdečko nermuťte.